

s. 231203), so daß Opitz spätestens beim Besuch des Fürsten von dessen Arbeit erfahren haben wird. Wenn Opitz seine Widmung damals schon geschrieben hatte, muß er den Hinweis auf die Geschichte der Dichterkrönung nachträglich eingefügt haben. Vgl. Francesco Petrarca: *Le Familiari*. Hg. Ugo Dotti. 2 Bde. Urbino 1974. I, 397–403 (IV, 4 u. 5, ital.-lat.): „*Ad Iohannem de Columna Romane Ecclesie cardinalem, consultatio supre loco percipiende lauree. Anticipiti in bivio sum, nec quo potissimum vertar scio. Mira quidem sed brevis historia est. Hodierno die, hora ferme tertia, litere Senatus michi reddite sunt, in quibus obnixe admodum et multis persuasionibus ad percipendam lauram poeticam Romam vocor. Eodem hoc ipso die circa horam decimam super eadem re ab illustri viro Roberto [R. dei Bardi], Studii parisiensis cancellario, concive meo michique et rebus meis amicissimio, nuntius cum literis ad me venit: ille me exquisitissimis rationibus ut eam Parisius hortatur. Quis unquam, oro te, eventurum tale aliquid hos inter scopulos devinasset? Et sane quia res pene incredibilis videtur, utrunque epistolam illesis signis ad te misi. Hec ad orientem, hec ad occidentem vocat; videbis quam validis hinc illinc argumentis premor. Scio quidem in rebus humanis fere omnibus nichil inesse; magna, in fallor, in parte curarum actuumque nostrorum umbris eludimur; tamen ut est animus iuvenum glorie appetentior quam virtutis, cur non ego — quoniam apud te familiariter gloriandi prestas audaciam — tam hoc michi gloriosum rear quam sibi olim potentissimus Africe regum Siphax, quod uno eodemque tempore duarum toto orbe maximarum urbium, Rome atque Carthaginis, in amicitiam vocaretur? Nimirum, id regno eius atque opibus tribuebatur, hoc michi itaque illum inter aurum ac gemmas superbo solio subnixum et armatis stipatum satellitibus sui supplices repperere; me solivagum mane in silvis, sero autem in pratis, Sorgie ripis obambulante invenerunt mei; michi honor offertur, ab illo auxilium poscebatur. Sed quoniam letitia inimica consilio est, fateor, ut letus eventu sic dubius animi sum; urget enim hinc novitatis gratia, hinc reverentia vetustatis; hinc amicus, hinc patria. Unum ab altera lance preponderat, quod rex Siculus in Italia est, quam e cunctis mortalibus equiore animo ingenii iudicem pati possum. Curarum mearum fluctus vides; tu, quem ad earum gubernacula manum porrigitur non puduit, fluctuantem animum consilio tuo reges. Vale, decus nostrum. Ad fontem Sorgie. Kal. Septembbris, ad vesperam. [401] *Ad eundem, approbatio consilii dati.* Consilium tuum non tantum suscipio, sed amplector; magnificum est enim tuaque sapientia et humanitate dignissimum. Nec me terret quod patrie sis amicus: es enim amicior veritati. Ibo quo iubes; si quis electionem forte mirabitur, rationes primum, deinde etiam nomen tuum mirantibus obiciam; sepe autoritas pro ratione suscipitur. Id modo negotii restat, quibus me verbis excusem Roberto meo, ut non ipse tantum, cui nobiscum facile conveniet, sed illa quoque ingens Universitas, si forte res in lucem venerit, factum sibi satis existimet. Sed de his coram latius; audio enim ipsum adventare eo proposito ut me Parisius trahat; quod si ita est, res inter presentes transigetur. Ad id sane quod in fine literatum tuarum ex me queris, donec diu rem cum animo meo tractem, nisi fabulam texere voluero, respondere aliquid non possum. Peregrina historia mei moribus est, et, quod me huic interrogationi alienissimum facit, prorsus diverse me interim exercuerunt cure verumque est illud salustianum: 'Ubi intenderis ingenium valet'. Preterea, antiqua res est, et a memoria mea multorum annorum spatio remota, ut ait Plautus, longa dies animum incertat meum. Sed de hoc etiam presens loquar. Ad fontem Sorgie, IV Idus septembbris.“ Diese Geschichte wird in der Folgezeit häufig berichtet. Vgl. Lodovico Beccadelli: *Vita del Petrarca*. In: Giuseppe Frasso: *Studi sui 'Rerum vulgarium fragmenta'*. Vol. primo, Francesca Petrarca e Ludovico Beccadelli. Padova 1983, 35f.: „E gran cosa fu ch'in un giorno medesimo da Parigi, dal canceliero di quello Studio, e da Roma, dal senatore, ebbe lettere che lo invitavano ad andare a coronarsi poeta tra loro: parendo*